

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
14 februari 2023
Nr. ECLI:NL:GHARL:2023:1284

Aankondiging van opzeggen verzekering niet direct gedeeld met klant

De verzekeringsovereenkomst tussen een verzekeraar en de verzekeringnemer kan – net als andere overeenkomsten – worden opgezegd. Als aan de voorwaarden voor opzegging is voldaan, staat het partijen immers vrij om in de toekomst geen zaken meer met elkaar te doen. Een van die voorwaarden is het in acht nemen van een opzegtermijn. Deze opzegtermijn stelt de andere partij in staat om zijn heil anders te kunnen zoeken, zodat hij niet voor een voldongen feit gesteld wordt. Als een verzekeraar de brief met de aankondiging van de opzegging aan de adviseur stuurt, dan zal de adviseur deze informatie met zijn klant, de verzekeringnemer, moeten delen. Er kan dan gezocht worden naar een alternatieve passende verzekeringsdekking bij een andere maatschappij. In deze zaak, die in hoger beroep aan het Hof Arnhem was voorgelegd, speelde de vraag of de adviseur de klant wel op tijd had geïnformeerd over de aangekondigde opzegging. De casus was als volgt.

X is eigenaar van ruim twintig bestelwagens. Deze bestelwagens stelt X ter beschikking aan de transportonderneming van zijn dochtervennootschap. Via bemiddeling van zijn adviseur had X het bestelwagenpark verzekerd bij HDI. In januari 2017 heeft HDI aan de adviseur te kennen gegeven dat de polis van X per 31 december 2017 beëindigd zal worden. De adviseur heeft op 18 december 2017 een nieuwe offerte van de verzekering (bij Amlin) aan X gestuurd. De jaarpremie bedroeg ruim 83.000 euro, terwijl X bij HDI in 2017 ruim 45.000 euro aan premie betaalde. Hoewel X aangaf dat deze premiestijging heel fors was, is men toch akkoord gegaan. In de loop van 2018 heeft de adviseur nogmaals een inventarisatie gedaan. Daaruit kwamen premies naar voren die lagen tussen de 88.000 en 97.000 euro. X heeft in 2018 zelf – zonder medeweten van zijn adviseur – naar een offerte geïnformeerd. X heeft vervolgens rechtstreeks (en nog steeds buiten de adviseur om) bij TVM een verzekering gesloten voor het wagenpark. Over het jaar 2019 berekende TVM aan X een premie van ruim 48.000 euro. Dit bedrag was ongeveer gelijk aan de premie die X eerst (dus voorafgaand aan de opzegging) bij HDI betaalde (ruim 45.000 euro) en ruim minder dan de premie van Amlin en Avéro Achmea. X vindt achteraf dat hij in het jaar 2018 te veel premie heeft betaald. X stelt zijn adviseur daarom aansprakelijk. De schade die

X vordert is gelijk aan de premie die X in 2018 aan Amlin heeft betaald minus het bedrag dat X naar schatting bij TVM zou moeten betalen voor de verzekering van zijn wagenpark.

In eerste aanleg stelt de rechtbank voorop dat een adviseur zich ervoor zal moeten inspannen om aan zijn klant een passende verzekering te adviseren. Wat onder passend verstaan kan worden, hangt volgens de rechtbank af van de wensen van de klant. De rechtbank is van oordeel dat een adviseur in zijn algemeenheid geen fout maakt als hij op zich een passende verzekering, maar niet de allergeodkoopste aan zijn klant voorstelt. De rechtbank vindt ook niet dat een adviseur in zijn algemeenheid verplicht is om ook buiten de portefeuille om te kijken of er mogelijk een verzekeraar is die een goedkoper alternatief wil offereën. Maar in dit specifieke geval was er volgens de rechtbank wél voldoende aanleiding voor de adviseur om een uitgebreidere zoektocht te ondernemen. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat de adviseur zijn verplichting heeft geschonden om de overeenkomst van opdracht met X met zorg uit te voeren. De adviseur heeft daarmee niet gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tussenpersoon mag worden verwacht. De adviseur is volgens de rechtbank tekortgeschoten in de nakoming van zijn verplichtingen. Het oordeel van de rechtbank is dan ook dat de adviseur de door X geleden schade moet vergoeden.

De adviseur gaat van dit oordeel van de rechtbank in hoger beroep bij het hof. In deze procedure laat het hof het oordeel van de rechtbank nagenoeg in stand. Maar het hof legt – meer dan de rechtbank – vooral de nadruk op het lange stilzitten van de adviseur. Volgens het hof wist de adviseur al in januari 2017 dat HDI de verzekering per 31 december

van dat jaar zou opzeggen. Maar de adviseur stelde X hiervan pas medio december op de hoogte. En X had op dat moment eigenlijk geen andere keuze dan akkoord te gaan met de door de adviseur aan haar gepresenteerde offerte van Amlin. De adviseur heeft daarmee aan X de reële mogelijkheid ontnomen om een alternatief te zoeken voor de verzekering. Volgens het hof staat alleen al hierom de zorgplichtschending van de adviseur vast en is de adviseur jegens X aansprakelijk. Het hof rekent het de adviseur dus aan dat hij al geruime tijd wist dat X een andere verzekeraar nodig had en dat dit gelet op het schadeverleden van X geen makkelijke opgave was. Door X hierover niet tijdig te informeren, handelde de adviseur dus volgens het hof niet zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur mocht worden verwacht. De door de adviseur te berde gebrachte verweren, worden door het hof grotendeels afgewezen. Deels omdat deze verweren door de adviseur volgens het hof onvoldoende zijn onderbouwd. Een deel van de door de adviseur betrokken stellingen plaatst het hof in de sleutel van de schadevergoeding. Het hof overweegt dat het uitgangspunt bij de begroting van de schade een vergelijking is tussen de werkelijke situatie en de hypothetische situatie waarin X zou hebben verkeerd als de door de adviseur gemaakte fout niet was gemaakt. Om die schade vast te kunnen stellen, zal het hof een deskundige benoemen. Deze deskundige kan zich dan onder meer uitlaten over het verweer van de adviseur dat X ten onrechte geen rekening houdt met de gunstiger voorwaarden die de verzekering van Amlin had ten opzichte van de verzekering van TVM. Nadat de deskundige heeft gerapporteerd zal het hof eindarrest wijzen.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.